

Jerzy B. Sprawka

Próba rozejmu

Oddzielmy wreszcie
od mięsa ten nóż
co we mnie
i w ciebie po rękojeść wrósł

bezzadna nasza miłość
tuła się teraz
po łąkach wrzosowiskach
hotelowych pokojach
parkowych alejach
miedzach pośród zbóż
w poszukiwaniu łańców
maków czerwonych jak pierwsza krew

niewiarygodna cisza i smutek

w kielichu dzwonu
z wyrwanym sercem
gdy przebrzmiał ostatni gong
wirują donośne echa
wyrzucanych w ekstazie słów
zachwytych wulgarnych
i przekleństw
ty przecież każdy schodek
we mnie
i ciemne korytarze mózgu znasz
więc czemu milczysz

gdzie twego milczenia kres

Popatrz
w buzi Ani niedźwiadek zasypia
w tobie szczygiel zaczyna się tłuc
we mnie budzą się złotodziobe kosy

Chodź
bez żalu
zakopimy ten nóż

Mgła

To nic
że twoje ręce są nieczułe i chłodne
jak serce cmentarnego anioła
z modlitewnie złożonymi skrzydłami

to nic
że twoje usta
są jak celnie wymarzony cios
precyzyjnie wyostrzonej stali

to nic
to nic

Powracam do Ciebie nieustannie
gnany watahą najdzikszych
miłosnych bardzo morderczych
pragnień i zamiarów
rozpędzony burzą nadśluchuję
oddechów cieni

które na zawsze pozostały
w magicznych miejscach –
u podnóża omszałego klasztoru
pod krzakiem dzikiej róży
na starym kirkucie
na stercie słomy rozgrzanej
jak chlebowy piec
skąd pierzchnął oniemiały zmierzch

ty wiesz ja wiem
czy nasycić głód
osamotnionych dłoni
prawda

dlaczego więc opadasz na mnie
zwodnicza jak poranna mgła
śliska od wilgoci

Jarosław Zieliński

Pytania

Cóż złego może być w paru słowach
coż złego w paru zdaniach
Cóż złego w kilku pocałunkach
dotknięciach gorących serc
płomiennych spojrzeniach...
To tylko przystanek w biegu
złączone dłonie rozdzielone spojrzeniami
Jesteś jeszcze młody
wiele spojrzeń i wiele dłoni
Pytasz coż złego?

Ja

A może jestem tylko samotnym wędrowcem
ciemną sylwetką w świetle latarń
I nikt nie ujrzy mnie płaczącego
nad grobem przyjaciela
Nie mam przyjaciół – i nie umiem płakać

Jestem głosem waszego świata
waszych myśli...
małym chłopcem zastygłym w biegu
niedorosłym, choć widzącym tak wiele
by bieg stał się wiecznością

Wy, którzy chcecie mnie wysłuchać
chcecie mnie odnaleźć
Usłyszeć mnie
ale odnajdujecie tylko siebie

Słuchaj

Rozbij diamentowe wazy
w tysiąc iskrzących się kamieni
Podnieś jeden
na wyciągniętej dłoni ku słońcu
Zanim oślepi Cię jego spojrzenie
zobaczysz wnętrze zdarzeń
ciemne ścieżki przyszłości
W słońcu? Dziwisz się – czy to możliwe?

Tak – lecz może nie każdy...
Ty również

I odszedł w tłum pełen marzeń
z opuszczoną głową
Patrzyłem na niego – i zrozumiałem
że on nie potrzebuje ofiar z diamentu
Chciałam go dogonić
ale było już za późno
by powiedzieć skłamałam

Wizje w błękicie

Błądzą wśród tych samych ulic
twarze i kurz
tysiące łamiągówek z bezbarwnych elementów
Otwieram szklane drzwi – pustka i chód
Jakże często zatrzymuję się
pośrodku długiego korytarza

Stąd prowadzi wiele dróg
każda kończy się płonąca przepaścią
poznałem je
widziałem tych, którzy zrobili pierwszy krok

Ale nie można spalić marzeń
widzę ten obraz – wizję w błękicie
on będzie jedyną ucieczką
dopóki nie znam innej... jedynej
Jest w nim spokój i muzyka
tańczące sylwetki na tle księżycy
Jest tak wiele – dla mnie i...
Chciałbym móc ci go opowiedzieć
Tobie? A może jej?
Jeszcze nie wiem, czy to ty właśnie
tańczysz pośrodku

Wiem już, że i ogień jest drogą
Ale czy za nim są właśnie te drzwi?
Nikt stamtąd nie powrócił
by opowiedzieć

Chodź ze mną – dojdziemy do skrajnej
przepaści
i wtedy powiesz mi czy mnie kochasz
Podasz mi rękę
a płomienie będą tylko oświetlać drogę
Dotkniesz moich warg i klucz przekręci się
w zamku

Za bramą odnajdziemy mój świat

Pieśń o zmroku

Dziewczyno, dziewczyno powiedz mi
dlaczego twoje włosy lśnią tylko
w świetle księżycy
Dziewczyno powiedz
dlaczego w nim tylko mogę zobaczyć
błękit z odległości pocałunku
A może lepiej nic nie mów
prócz jednego
czy świt nie pozbawi nas marzeń
i drogi pozostaną tak proste